

сталого розвитку, які інтегруються в загальнодержавну політику і узгоджуються з розвитком інших регіонів країни.

Характерною ознакою сучасного стану економіки регіонів є переважно ресурсний тип розвитку, коли більшу частку в обсязі реалізованої продукції на внутрішньому ринку та у експорті займає сировина та ресурсномістка продукція. На світовому ринку країна займає нішу експортера металургії низького рівня переробки та такого ж рівня продукції АПК. Економічна криза висвітлила недоліки вітчизняної промислової політики, суттєву залежність результатів господарювання від зовнішньоекономічної діяльності. Структура гоподарського комплексу країни має сталій характер і формувалася залежно від природного та економічного розміщення виробництва. У більшості регіонів вирішальне значення має одна-дві галузі. Розвиток індустріальних регіонів поряд із низьким рівнем розвитку сільськогосподарських регіонів породжують проблеми нерівності. Регіони, що мають вищі обсяги регіональної доданої вартості на душу населення, як правило, характеризуються більшими грошовими доходами, іноземними інвестиціями, кількістю малих та середніх підприємств. Крім того, низький рівень надання суспільних послуг та соціальних трансферів загострюють проблеми депресивних і слаборозвиннутих регіонів. Бойові дії на Сході країни надзвичайно загострили диспропорції у рівні соціально-економічного розвитку регіонів, збільшили соціальну нестабільність у суспільстві.

У 2014 р. відбулося зниження фізичного обсягу валового регіонального продукту (ВРП) по Україні в цілому (він склав 93,7%), а також по більшості регіонів країни. Найнижче значення цього показника – у Луганській області (49,6%), у Волинській області – 99,3%. Лише у п'яти регіонах спостерігалось незначне зростання ВРП: Вінницька область (107,8%), Одеська (101,4%), Тернопільська (105,6%), Хмельницька (107,6%), Рівненська (102,1%) та у м. Київ

(101,0%) [1]. Частка цих регіонів у випуску України складає тільки 11,4%, а м. Київ – 18,7%.

Негативні тенденції простежуються у розвитку промисловості та сільського господарства країни. Індекс обсягу сільськогосподарського виробництва у вересні 2015 р. склав 94,7%. Індекси промислового виробництва свідчать про сталий спад виробництва по Україні в цілому (89,9%) та шістнадцяти (у тому числі промислових) регіонах. У вересні 2015 р. цей показник ще більше знизився і становив по країні 83,4% [2]. Стратегія розвитку промисловості країни переважно зорієнтована на підтримку галузей видобутку сировини та першого ступеня її переробки, що закріплює роль України як сировинної держави. У промисловості використовуються морально та фізично застаріла техніка, значна частка технологічних процесів не автоматизована та шкідлива для робітників. В таких умовах використовується низько кваліфікована праця з мінімальною зарплатою, проте з доплатами за небезпечні та шкідливі умови роботи.

Незважаючи на те, що середня номінальна зарплата у серпні 2015 р. зросла на 16,9% у порівнянні з минулим роком і дорівнює 3975 грн, реальна – знизилася (76,8%). Лише у чотирьох регіонах (Донецькому, Дніпропетровському, Запорізькому та м. Києві) середня зарплата перевищила середню номінальну по країні. А у Тернопільському, Чернівецькому та Херсонському регіонах вона найнижча в країні, менша 74% від середнього рівня [2].

Одним з основних соціальних стандартів, що гарантує держава, є мінімальна зарплата. Від її розміру залежать інші мінімальні гарантії – пенсії, державні допомоги, стипендії, а також величина деяких податків та штрафів. У вересні 2015р. мінімальна зарплата в Україні збільшилася і склала 1378 грн (56 долл США). Це самий низький розмір у Європі, де найвища мінімальна зарплата 1900 євро у Швейцарії, а найнижча – у Румунії – 140 євро. У США вона склала 1030 євро [3]. В Україні мінімальну зарплату